

Un singur lucru stătea între Simon și acest final fericit. Însă lucrul cu pricina era de o importanță capitală. Frații Wintergreen se trăgeau dintr-una din cele mai sărace zone ale Sudului american și amândoi erau extrem de mândri de rădăcinile lor. Mândrie care se exprima în mai multe feluri. În primul rând, cei doi frați detestau costumele și cravatele, preferând în locul lor cizmele de cowboy și cămășile în carouri. De asemenea, nutreau niște principii ferme și de neclintit în legătură cu viața de familie. Ambii erau însurați încă de la șaptesprezece ani și fiecare avea câte opt copii. Se zvonea că – și zvonul părea să fie sprijinit de fapte – în companiile lor nu promovau decât angajații care erau căsătoriți și deveniseră deja părinți.

Zvonul ăsta l-a tulburat teribil pe Simon. Nu numai că el nu avea nici soție și nici copii, dar și-a dat seama că nici măcar nu cunoștea vreun copil. În vreme ce colegii lui își înrămau frenetic toate pozele cu copiii lor pe care le aveau, pentru ca apoi să și le așeze pe birouri, masa de lucru a lui Simon rămânea incriminant de goală. În mijlocul acestei situații dificile și sub amenințarea îngrozitoare pe care o proiecta asupra viitorului, invitația de a deveni naș pe care i-a lansat-o Sophie i s-a părut lui Simon un adevărat miracol. Arthur nu era băiatul lui, totuși, un fin era mai bun decât nimic. Măcar putea să-i pună poza pe birou.

Simon a început să-și pipăie buzunarele în căutarea aparatului foto de mare rafinament tehnic, supersubțire și înnebunitor de costisitor pe care-l cumpăraseră pentru botez. În vreme ce focaliza imaginea asupra lui Arthur, care se afla încă destul de departe, fiind expus

privirilor de bunică-sa, o siluetă masivă în roz s-a împleticit în fața obiectivului. O fracțiune de secundă mai târziu, Cess s-a lovit cu putere de el.

— Doamne, îmi cer scuze, a găfâit ea recuperându-și telefonul mobil din iarbă. Nu te-am văzut. Făceam câteva poze cu telefonul. M-am gândit că mi-ar prinde bine pentru un proiect despre ceremonii la care lucrăm la școală.

— A, replică Simon complet neinteresat.

— N-am făcut cunoștință ca lumea la biserică, nu? Eu sunt Cess. Nașa.

— Cess, a repetat Simon cu un glas stins. Eu sunt Simon.

— Am auzit de tine. Ești bancher, nu? l-a chestionat ea aruncându-i o privire provocatoare. Crezi c-ar trebui să se renunțe la datorii?

— Sigur că nu, a răspuns Simon imediat. Cu cât mai multe datorii, cu-atât mai bine. Datoriile înseamnă dobândă și dobânda înseamnă profit.

— Hmmm. Presupun că la fel mi-ar răspunde orice geniu al finanțelor. Crezi că asta e șampanie Fairtrade? l-a întrebat Cess fluturându-i pe sub nas un pahar aproape gol.

— Habar n-am, spuse Simon glacial.

— Ei, orice-o fi, am băut prea mult, a remarcat femeia veselă, îndepărtându-se împleticit.

Într-o altă parte a grădinii, Sophie se străduia să converseze cu o veche prietenă în timp ce-l ținea în brațe pe Arthur, care tocmai îi fusese redat.

— Draga mea, e îngrozitor de agitat, a anunțat-o Shirley, împingându-i în brațe ghemotocul bătăios de om.

Sophie s-a uitat împrejur după Mark. Și iată-l și pe el, la o oarecare distanță, cu un grup de prieteni, dându-și capul pe spate pentru un hohot de râs între două guri de șampanie. Ea nu băuse încă nici un pahar. A simțit un frison de exasperare pe șira spinării. Cam era timpul ca Mark să aibă și el grijă de Arthur, nu?

— Când ai zis că te întorci la serviciu? a întrebat-o tărăgănat Juliet.

— Când împlinește Arthur șase luni, la începutul lui septembrie. Adică peste aproape două săptămâni.

Sophie s-a simțit încărcată de energie la gândul că-și va lua din nou geanta și că va ieși din casă mândră, îmbrăcată în haine strânse pe trup și clicăind pe tocuri înalte. Cât de diferit avea să se simtă după toată perioada asta în care o tândălise îmbrăcată în haine lălâi și cu papuci în picioare.

— N-aș vrea să fiu în locul tău, a căscat Juliet. După ce mi s-au născut copiii, n-am mai avut nici un chef de serviciu.

Sophie și-a suprimat un surâs. Juliet n-avuse chef de serviciu nici înainte să aibă copiii. După facultate, acolo unde se și cunoscuseră ele două, serviciul lui Juliet a însemnat o încercare, făcută fără prea multă tragere de inimă, de a pune pe picioare o afacere: mâncare de lux la domiciliu. După venirea pe lume a Cassandrei și a lui Orlando, Juliet s-a retras în confortul luxos al casei străvechi din Wales, proprietatea soțului ei.

Cu toate astea, Sophie nu o invidia pe Juliet. Sigur că ar fi fost plăcut să fie bogată, ar fi fost plăcut să nu mai facă echilibristică

pe buza prăpastiei care se căscase odată cu concedierea neașteptată a lui Mark. Dar să fie măritată cu Harry, bădăranul cu față roșie, în loc de Mark? Asta n-ar mai fi deloc plăcut. Chiar deloc.

În plus, lăsând la o parte imperativul financiar, Sophie nu se gândise niciodată serios să renunțe la carieră. Deși statul acasă cu Arthur avea părți bune – copilul fiind principalul aspect pozitiv –, Sophie fusese conștientă că maternitatea cu normă întreagă avea s-o plictisească până la urmă. Pe măsură ce concediul de maternitate se apropia de sfârșit, femeia a început să simtă din nou pofta de a ieși în lume, dorința de a munci și a reveni la hainele strânse pe talie.

În secunda aia, însă, ce își dorea cel mai tare Sophie era un pahar de alcool. Și asta urgent. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Mark golindu-și paharul și luând altul de pe tava unui chelner în mișcare.

— Ascultă, i-a spus ea disperată lui Juliet. Crezi c-ai putea să-mi aduci și mie un...

— Vai, Doamne! Uită-te la ei! Cassie! Lando! Unde e nenorocita aia de bonă?

Juliet s-a repezit către copii.

Ceva înalt și serios se ivi lângă Sophie.

— Ți-am adus ceva de băut, a anunțat-o Simon Sharp.

— Ce drăguț din partea ta!

Sophie a luat paharul la care tânjise atât și i-a zâmbit lui Simon, care-și scosese aparatul de fotografiat miniatural. Când degetul lui a apăsat pe declanșator, zâmbetul lui Sophie a devenit și mai larg. Ce drăguț din partea lui să facă atâtea fotografii cu finul său. Era chiar emoționant cum se chinuia să facă poza

perfectă. Sophie a privit în obiectivul care-și adapta focalizarea. Aparatul arăta foarte scump, dar ce nu arăta scump la Simon? Costumul îi era indubitabil din cașmir, iar obrazul îi era ras cu îndemânarea profesioniștilor de pe Jermyn Street – un aspect foarte diferit de rasul în grabă la care era nevoit să recurgă Mark.

— Mi-a părut foarte rău când am aflat de slujba lui Mark, a murmurat Simon cu vocea lui nazală.

Sophie a tușit în pahar.

— Poftim? La ce te referi?

— La faptul c-a fost concediat.

— Dar imediat și-a găsit un post excelent, i-a răspuns Sophie de pe o poziție defensivă.

Femeia se întreba furioasă cine avusese indiscreția de a lăsa să-i scape informația privind recentul pas înapoi în carieră înregistrat de Mark. Cu coada ochiului, Sophie a surprins-o pe maică-sa, care se agita în spațele unui chelner cu un munte de profiteroluri pe tavă.

— Faceți loc pentru *croquembouche*! ciripea Shirley.

— Mama ta nu mi-a spus că și-a găsit un alt serviciu, a remarcat Simon.

— Cred și eu că nu. Adevărul e că abia a început lucrul pe post de director de vânzări desemnat la o editură nouă.

— Desemnat?

— Dacă face treabă bună, atunci o să obțină postul cu contract permanent. Iar el o să facă treabă bună, a adăugat Sophie loială.

— Dar are un salariu bun?

Brutalitatea întrebării a șocat-o pe Sophie. Pe de altă parte, era limpede că Simon își lua

foarte în serios atribuțiile de naș. Asta judecând după depunerea consistentă în contul bancar pe care i-l deschisese lui Arthur la Coutts. Faptul că fiul lor avea, la cinci luni, un capital mai confortabil decât cel pe care-l aveau ei doi, părinții, la o vârstă însumată de peste șaptezeci de ani fusese o formă crudă de trezire la realitate.

— Nu e rău, a replicat Sophie.

Iar răspunsul ei spunea totul. Noua companie la care lucra Mark era mică și fără prestigiu. Dezvoltarea ei și obținerea prestigiului erau tocmai provocările cărora Mark trebuia să le facă față. Și-atunci și recompensele aveau să crească.

Simon se simțea plin de dispreț. Nu se îndoia că soțul lui Sophie câștiga cam de-o pungă de semințe. Știa din proprie experiență, de când și el angajase oameni care fuseseră concediați, cât de jalnic de recunoscători erau aceștia numai pentru că aveau din nou un loc de muncă. Disponibilitatea lor de a accepta salarii infime era o trăsătură pe care Simon o exploatare de multe ori în trecut. Bărbatul l-a privit pe Mark, care râdea în lumina soarelui, și s-a întrebat de ce era omul ăla așa de fericit, de vreme ce starea lui de sărăcie era evidentă. Să fii mulțumit fără câteva milioane în bancă era, pentru Simon, ceva de neconceput.

Încurajată de șampania pe care o băuse, Sophie a decis că i-a venit rândul să facă pe anchetatorul.

— Deci, Simon, nu te-ai însurat niciodată? l-a întrebat ea pe un ton jucăuș.

— Ăăă, nu.